

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. február 23.
(vasárnap délután)**

Földvári Tibor

AZ ATYÁVAL KÖZÖSSÉGBEN EGÉSZ ÉJJEL

Köszöntés igéje: Zsoltár 84,12-13

Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ad az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek. Seregeknek Ura! Boldog ember az, aki bízik benned.

Énekek: 121; 661

Alapige: Lukács 6,12-16

És lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el. És mikor megvirrada, előszóltá az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett: Simont, akit Péternek is nevezett, és Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant, Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, aki Zelotesnek nevezteték, Júdást, a Jakab fiát és Iskariotes Júdást, aki árulóvá is lőn.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, te mindenek teremtője, alkotója vagy és számunkra Jézus Krisztusban kijelentett módon mégis nagyon személyesen megismerhető, közel levő Úr. Köszönjük, hogy ebben a földi életben élve az Úr Jézus kijelentett téged, az Atyát.

És köszönjük azt is, hogy Szentlelked és igéd által pedig ma is valósággal itt vagy, ha láthatatlanul is. És, hogy nemcsak a gyülekezet közösségében, itt a templomban, ahogy együtt vagyunk, hanem ahogy énekeltük is a zsoltárban, bárhol, akár kimegyünk vagy bemegyünk akárhova is. Köszönjük, Urunk, hogy a te jelenléted megvidámít, éltet és bátor szívet ad.

Hálát adunk, hogy a zsoltár köszöntésében is arról szóltál, hogy boldog az, aki bízik benned. És, hogy te nemcsak e földi életre nézve adsz nekünk boldogságot és akarsz adni, hanem mindörökre.

Áldunk téged azért a drága reménységért, amely előttünk van, amelyet mégis a mában ragadhatunk meg hittel, örömmel.

És ezért is köszönjük, Urunk, hogyha vannak is nehézségek, bajok az életünkben, akár bűnök is, magasztalunk, hogy Jézusban láthatjuk a megtartatásunkat, megváltásunkat, szabadításodat. Ha most is kell szabadítanod, végezd el a te igéd által.

AZ ATYÁVAL KÖZÖSSÉGBEN EGÉSZ ÉJJEL

Ugyanakkor erősíts meg a boldog életre, hogy ezáltal is lehessünk követeid hűséggel, és a téged nem ismerők kerüljenek közelebb hozzád látva az életünket vagy hallva a tanúbizonyságtételünket. Magasztalunk, hogy még mindig tart a kegyelem ideje, az elveszett bűnösök még mindig megismerhetnek téged, a Szabadítót Jézusban.

Kérünk, Urunk, hogy dicsőítsd meg nevedet, dicsőítsd meg az Úr Jézust az igehirdetésben. Fogadd kedvesen imádatunkat a gyülekezet közösségében. Te előtted akarunk örvendezni, te előtted akarunk boldog hívő emberek lenni.

Jézusért, Atyánk, hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Emlékszünk-e még, testvérek, az év első igehirdetésén elhangzott igei bátorításra, üzenetre? Arról szólt az ige bátorítása, ha kell, vigasztalása a Mózes 2. könyve 33. része 15. verse alapján, hogy nekünk nem egyedül kell járnunk a földi életutat ebben az évben sem. Valakit fog az Úr küldeni. Angyalt küld. És csak akkor megyünk tovább és akkor szeretnénk továbbmenni, hogyha átérezzük az Úr jelenlétét, a vele való közösségnek az erejét egész évben.

Nekem az év első igehirdetésére azért is kell tudni mindig emlékezni, mert a missziói munkatervünket, amikor készítjük az év elején, akkor ott egy igei gondolat szoktuk kezdeni, hogy beszámoljunk arról, hogy ebben a missziói évben hogy szeretnénk az Urat követni, és ez az igei gondolat mindig az év első igehirdetése témája, igei üzenete. Ezért is – mivel ez feladatom nekem az elkészítésben – emlékszem rá, és ahogy olvassuk a Lukács evangéliumát, végig ott van előttem ennek az ígének a gondolata, üzenete.

Az Úrral való közösség jelenléte, ennek bizonyossága, bátorítása és – ami az ige üzenetben ma az Úr Jézus történetében előttünk lesz – a boldogsága. Az Úrral való szeretetközösség, életközösség boldogsága. Az Úr Jézust is ugyanis ez jellemezte.

Lukács evangéliumában ez különösen is akkor látható, érzékelhető, amikor ebben az evangéliumban található módon látjuk, hogy hogyan töltötte az Úr Jézus a csendességet, amikor csak ő és az Atya beszélgetett, volt együtt Jézus, az isteni Fiú a mennyei Atyával. Jézus boldogsága, amikor csak az Atyával beszélget.

Itt pedig rögtön kiemelem, amit az igehirdetés során majd kérdésként is fölteszünk, hogy: mi is az imádság? Az nem az, hogy mi mondunk valamit Istennek, nem beszéd az imádság, hanem beszélgetés. A magyar nyelv nagyon gazdag, itt is kifejező. Ha csak beszéd az imádság, akkor a hívő ember is mond valamit Istennek, de a beszélgetés gondolatban benne van, hogy az Úr is szól. Az imádság pedig, a bibliai imádság, amit Jézus is megél ennek a történetnek az eseményében is, ez beszélgetés a mennyei Atyával. Azért, mert fontos döntések előtt volt Jézus. De nagyon érdekes, hogy ez csak másodlagos a történetben.

Majd megnézzük azt, megfigyeljük, hogy igazából a 12. versben nincs semmilyen ok megnevezve, hogy miért imádkozott egész éjjel az Úr Jézus. Csak ennyi van, hogy az imádsággal töltötte az egész éjszakát és nem tudjuk, hogy miért. Majd csak a folytatásban derül ki egy 'és' kötőszóval, hogy kiválasztotta a tizenkettőt a tanítványi seregéből.

Először azt nézzük meg tehát, hogy az Úr Jézus hogyan volt szeretetközösségben az Atyával és ez hogyan igaz ránk is. Mit is jelent, amikor az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölti el. És esetleg nekünk is, ha ez így megvalósul a szó szoros értelmében is, vagy ha nem is egész éjjel, csak valamennyi időt eltöltve akár éjjel

is az Úrral, mit jelent ez nekünk. És miben bátorítás az, amikor látjuk, hogy Jézus is akkor imádkozott egész éjjel az Atyához, amikor utána történt valami fontos dolog az életében, és ez bennünket is bátorít majd.

Így olvassuk tehát a 12. versben: „És lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.” Gondolom, emlékszünk arra, hogy az Úr Jézus is általában éjszaka aludni szokott. Van-e közöttünk olyan, aki mostanában nehezen alszik este, éjjel? Vagy azért, mert éppen túl van a vizsgaidőszakon és még nem szokta meg a szervezete, hogy éjszaka aludni is lehet, de tanulni kellett. Van, amikor az időskor terhei miatt, akár lelki problémái miatt is kevésbé tud valaki aludni.

De legfiatalabb lelkész kollégámék is úgy voltak, amikor megszületett a kislányuk és jött be reggel a hivatalba vagy még vasárnap reggel is igehirdetés előtt – ő készült ígét hirdetni – és elmondta, hogy hát nem tudja, hogy lesz, mert egész éjjel nem aludtak. Mert egy kisgyermek született és se az anya, se az apa nem tud egész éjjel aludni. Ilyen értelemben mi is tapasztalhatjuk, hogy valamit egész éjjel csinálni, mert nem alvással töltjük.

Az is látszik – a bibliai kijelentésben minden szónak jelentősége van –, hallottuk, így kezdődik: „és lőn azokban a napokban”. ’És lőn’, ’és történt’ kifejezés ez az evangéliumokban is mindig az üdveseménynek a hangsúlyát jelzi. Valami történt azokban a napokban és ez fontos.

És a folytatásban van ez, hogy: „kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el”. Csak itt olvasunk az Úr Jézusnak ilyen fajta, ilyen hosszú ideig tartó imádságáról, sehol máshol nem. Ez pedig önmagában bátorító és beszédes, ugyanis Lukács evangéliuma az az isteni kijelentés, amelyben a Szentlélek Isten nekünk meg akarja mutatni, hogy milyen Jézus, a tökéletes ember.

Mindegyik evangéliumnak, mind a négynek van egyfajta hangsúlya. Csak egy példában, hogy: Máté evangéliumában, amely elsősorban zsidóknak íródott, be akarja mutatni, hogy milyen a Messiáskirály, aki ráadásul prófétál is, ígét is hirdet sokat. Lukácsnál pedig az Emberfiát akarta bemutatni, az Emberfia. Jánosnál meg az Isten Fia, Márknál pedig az Úr szenvedő szolgája.

Az Emberfia, hogy valóságos ember és persze valóságos Isten. Valóságos Isten, valóságos ember és mint ember, tökéletes. Ez a tökéletesség erkölcsi és lelki értelemben értendő. Azaz az Úr Jézus nem Szuperman vagy nem a Marvel-filmek Bosszúállók sorozatának egyik hőse, hanem az Úr Jézus valóságos ember, ebben a világban él, ennek a világnak a körülményei között, mint mi is. Épp hallhattuk az igehirdetéseinkben is nem régen, hogy: „aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” – azaz nem esett bűnbe. Bűn nélkül tehát, de ugyanazok között a körülmények között, amit ez a világ jelent nekünk is, ma is, meg abban az időben is, az ókorban.

Ilyen értelemben fontos, hogy az Úr Jézus – mivel nem Szuperman – nagyon éhes volt, amikor már negyven napja nem evett. Mi hány nap után szoktunk éhesek lenni? Vagy hány óra után? Rajtam látszik, hogy én nagyon könnyen éhes vagyok, csak néhány órát bírnék ki evés nélkül. Jézus is éhes is volt, de a negyven napos böjti időszakban – olvassuk – a végén éhezett meg, de akkor már megéhezett. Vagy amikor a samáriai asszonnyal beszélget, akkor meg szomjazik szinte.

Természetes az is, amit Jézus ebben a földi életben élt meg, amit a bűneset történeténél Isten így mondott: „...fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban”. Jézus is tehát, amikor különösen sokat dolgozott, mert ő ezermester volt, hiszen pedagógus is volt, orvos is volt és sorolhatnánk. A főfoglalkozása az mi is volt?

AZ ATYÁVAL KÖZÖSSÉGBEN EGÉSZ ÉJJEL

Nem, nem az ács. Az ács, az is mellékfoglalkozás volt. A főfoglalkozása, hogy Megváltó volt. Ezt ne felejtsük el, ez fontos. És mint Megváltó Úr mellékállásban egy csomó minden munkát is végzett. És egy nap többfélét.

Nem tudom, hogy hányféle módon tapasztaltuk már meg esetleg, hogy hazajövök a munkahelyemről és otthon is dolgozni kell vagy el kell menni másodállásba vagy harmad állásba, mert most több a feladat, kell a pénz és már alig bírom, de csinálni kell. Meg a multi is elvárja, hogy úgy dolgozzunk. Jézus is ugyanígy élt a hétköznapiakban és elfáradt.

Az üzenet miatt pedig most azt a történetet hadd hozzam ide, amit jól ismerünk. Az Úr Jézus annyira fáradt, hogy nem ébredt föl, amikor vihar van és a tanítványok életveszélyben érzik magukat és szinte fájóan mondják, hogy: – Hogyhogy nem törődsz azzal, hogy elveszünk? Itt alszol, mi meg el fogunk pusztulni! És Jézus nem ébredt föl. Egyrészt azért sem, mert ő bízhatott a mennyei Atya védelmében és nyugodtan aludt, nem kellett félnie, hogyha alvás közben valami történik, akkor jaj, mi lesz velem. De az is benne van, hogy nagyon elfáradt. Majd nézzük meg, hogy Jézus azokban a napokban is nagyon sokat dolgozott. És elfáradt. Nem belefáradt, hanem elfáradt. Neki is tehát szüksége volt alvásra.

Ezeket a bibliai példákat azért gondoltam idehozni, hogy mindenképp érezzük annak a súlyát, hogy azért Jézus számára nem volt egyszerű ez, hogy az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el. Már csak azért sem volt egyszerű, mert az egész evangéliumi leírásból tudjuk, hogy nem úgy csinálta, hogy akkor egész nap nem csinállok semmit, hogy majd éjszaka tudjak nyugodtan imádkozni, meg akkor majd másnap kialszom magam, hanem egész nap munkálkodik, dolgozik, aztán egész éjjel imádkozik, majd utána pedig – ezt már hallottuk a fölolvadásban – megint egész nap dolgozik.

Amikor katonák voltunk, ha szolgálatot kellett adni és úgy jött a sor, akkor nem biztos, hogy 24 óra múlva aludni lehetett. És a katonaságon nem mondhatja az ember, hogy: – Bocsánat, én már nem aludtam 24 órája, úgyhogy most nem adok szolgálatot. Akkor újabb 24 órát vállalni kell, tudni kell vállalni. Meg lehet ezt csinálni, csak jellemző, hogy nem egyszerű és nem könnyű.

És így hallgassuk újra a hangsúlyt, hogy: „és történt”. Tehát valami történik azokban a napokban. Nem fontos, hogy pontosan mikor, még csak az sem, hogy hol pontosan. Nem tudjuk. Egy biztos, hogy felmegy a hegyre valamikor az élete valamelyik hétköznapiján és egész éjjel eltölti valamivel az időt. Mikor először így olvastam a napi csendességben is, ez a mondat volt bennem, hogy egész éjjel imádkozott. De szeretném inkább így kiemelni, ahogy az igében is ott van, hogy: „az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el”. Ami hangsúly tehát, hogy valamivel eltölti az időt. Mellékesen ez most az imádság.

Tudom, hogy nekünk ez olyan természetes, de tényleg ezt fontos kimondani újra meg újra, hogy Istenhez nemcsak nappal lehet imádkozni, hanem éjszaka is. Nem úgy van, hogy Isten mindig csak azoknak az imádságaira figyel, akik a földön úgy élnek, hogy épp nappal van az ő időzónájukban, és a föld másik felén éjszaka, tehát akkor most ott ő nem akar figyelni. Hanem Istenhez bármikor lehet imádkozni. Nappal is meg éjjel is.

A 42. Zsoltárnak a 9. versében – és sok más helyen is lehetne ezt idézni: „Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez.” A 42. Zsoltárra emlékezünk? „*Miért csüggedsz el én lelkem?*” – ez az egyik legkedvesebb zsoltár az énekeinkben. „*Mint a szép híves patakra, a szarvas kívánko-*

zik... [...] *Én lelkem, mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire?*” Amikor el van csüggedve az ember, a hívő ember, Dávid. És ha arra kellene gondolni, hogy hát ha éjszaka vagyok elcsüggedve, akkor várnom kell, amíg nappal lesz, mert addig nem figyel Isten. Ugye milyen szörnyű lenne, ha ilyen Istenünk lenne? A Baál istenek voltak ilyenek, amikor Illés idejében Illés azt mondja a 450 Baál-prófétának, hogy hangozabban kiáltsatok, mert lehet, hogy alszik és föl kell ébreszteni az isteneteket. Az Úr éjjel is kész az övével beszélgetni. Ő mindig megszólítható.

Ahogy pedig jeleztem, lehet, ha mi ezt halljuk, hogy egész éjjel eltölti az időt Jézus imádsággal, akkor biztos valamiért kell imádkoznia. De olyan fontos az igében, hogy nincs ott a miért, csak a tény, hogy az egész éjszakát eltölti imádsággal. Ezért fontos, hogy az imádság számára is a mennyei Atyával való beszélgetésnek volt az időszaka. Azok a Gedeon-bibliák, amiket talán mi is kaptunk már – általában ilyen kisméretűek –, a Ravasz-féle fordítást tartalmazzák és abban olvasható ez a kifejezés – nagyon beszédes –, hogy az Istennel való társalkodásban töltötte el az éjszakát Jézus. Az Istennel való társalkodásban. Nem az imádság szót használja, hogy imádkozásban, hanem társalkodásban. Társalkodik Jézus a mennyei Atyával, az Istennel. Beszélget, időt tölt. Most egy picit több időt tölt éjjel azzal, akit nagyon szeret.

Akik közöttünk házasok vagy voltak házasok vagy majd szeretnének lenni házasok, gondoljunk arra, amikor randizik az ember. Lehet, hogy a szülők meg is kérdezik: – Mit csináltál? Hogyhogy ilyen későn jöttél haza? És akkor: semmit nem csinált, csak együtt töltötte az időt valakivel, akit szeret, mert szerelmes és beszélget. De néha nem is kell beszélgetni, csak együtt lenni, egymásra nézni, szavak nélkül is lehet beszélgetni. Órákon át együtt boldogan.

Emlékszünk olyan történetekre, ahol tudjuk, hogy Jézus töltött el jónéhány órát is a mennyei Atyával való beszélgetéseiben? Amikor, ha nem is egész éjjel, de majd nem egész éjjel imádkozott? Egyszer történt olyan, hogy az éjszaka negyedik órájában elindul sétálni. Csak érdekes helyen sétál: a tengeren. A tengeren járás története előtt. Mert a tanítványok küszködnek a széllel meg a viharral, ott nincsenek életveszélyben, és előtte az van, hogy Jézus a hegyen imádkozik és látja imádság közben, hogy a tanítványok mivel küzdenek és akkor fejezi be az imádságát és megy, hogy segítsen.

Vagy akkor is a hegyen van, amikor így szoktuk mondani: megdicsőülés hegyén. Ez majd a Lukácsnál lesz, csak Lukács írja le, hogy akkor is imádkozni megy föl a hegyre. A három tanítványt viszi magával, de ott is ő egyéni csendességet akar tartani a megdicsőülés hegyén. Érdekes, hogy Jézus számára a hosszabb imádságos időnek a csendje az vagy pusztán helyeken kellett, hogy legyen, vagy a hegyen, mert különben annyi ember volt körülötte, hogy egyszerűen nem bírt volna csendben lenni. És látjuk, hogy inkább éjszaka tudta ezt kihasználni, mint nappal.

Aki pék a pasaréti gyülekezetből, az valószínű, hogy éjszaka nem imádkozni fog. Legalább is reméljük. A pék az éjszaka dolgozik, mert süti a kenyeret. Akkor a pék – ennek az igének a gondolata szerint – az egész nappal eltölti az imádsággal. Nekünk az nem lenne furcsa, mert hozzá vagyunk szokva, hogy nappal imádkozni, egész nappal akár. De ha olyan a foglalkozása valakinek, akkor ő számára nem az éjszaka – most a történet szempontjából –, hanem az egész nappal.

De az Úr Jézus, amikor az Atya iránti szeretetét megéli, akkor nemcsak ő éli meg ennek az örömét, hanem az Atya is. Hogy is mondta a mennyei Atya a megdicsőülés történeténél? „Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.” Lukácsnál olvastuk, hogy a megkereszteltetésekor is az Úr Jézus imádkozott. Ott is elhangzik: „Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!”

Most amikor a házaspáros csendesnap volt nálunk, az egyik előadásban, igeszo-
gálatban annyira jó volt hallani, hogy a Károli Biblia a régies magyar nyelvünket visz-
szaadva nagyon jól bemutatja, hogy a szerelem vagy a szerelmes szó az nemcsak a férfi
és a nő szerelmi kapcsolatára vonatkozik, hanem ez a szó vonatkozik anya és fiú kap-
csolatában, apa és fiú kapcsolatában is. A legmélyebb kifejezés arra, hogy szeretek
valakit mély szeretettel. A házastársak, a szerelmesek iránt ebbe benne van minden,
ami a szerelem szóban mai nyelven is ott van.

De a „szerelmes Fiam”, „te vagy amaz én szerelmes Fiam”... – most a hangsúly
azon van, hogy mit érez a mennyei Atya, milyen boldogságot, milyen mély szeretetet
érez akkor, amikor beszélget vele a Fiú, az egyszülött Fiú. Társalkodik Istennel. És
ez mérhetetlenül nagy örömet okoz az Atyának.

Ezt már csak úgy lehet fokozni, ha arra gondolunk, hogy az Úr Jézus tulajdon-
képpen az élete utolsó óráiban is annyira szerette a mennyei Atyát, hogy vele tár-
salkodott. A kereszten mit is mondott legelőször? „Atyám, bocsáss meg nekik, mert
nem tudják, mit cselekszenek!” És mi volt az utolsó szava? Tehát még a halála pil-
lanatában is Jézus társalkodott az Atyával: „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én
lelkemet.”

Mikor ezeket végiggondoltam, hogy akár csak egy másodpercre is vagy pár má-
sodpercre, mert most már meghalhatok, hiszen minden elvégeztetett, de még akkor
is imádkozik. Zsoltárt idézve egyébként. Ott van a Szentlélek is tehát. A mennyei Atya,
az egyszülött Fiú, aki éppen készül meghalni, az utolsó pillanata az életének a föl-
dön, és ott a Szentlélek. A Szentháromság Isten titka is benne van az Úr Jézus imád-
ságainál, de a hangsúly most a mennyei Atya és a Fiú közti szeretetkapcsolat.

Azt nem tudjuk, hogy hol és mikor pontosan: azokban a napokban. Azt tudjuk,
hogy a tanítványoknak a kiválasztása utána történt. De ez az „és lőn” kifejezés jelzi,
hogy itt most vegyük észre, hogy ezt Jézus nem véletlenül teszi. Nemcsak úgy észébe
jut valami és érez valamit, hanem itt is, mint Isten Fia, mint Emberfia, mint valóságos
Isten, valóságos ember a mennyei Atyával való kapcsolatát így éli meg. És ez nekünk
nemcsak példa, hanem ez nekünk az ő megváltó művének a része, engedelmissége.

Mint példa – szeretném így kiemelni most már –, mint példa, mi is élhetünk
így. Az egész igei üzenetnek a hangsúlya így lett nekem nagyon bátorító meg vigasz-
taló. Milyen a te, vagy az én szeretetközösségem az Úr Jézussal, a mennyei Atyával,
Isten Lelkével, a Szentháromság Istennel mostanában, ezekben a napokban? Hogy
vagy az Úrral való szeretetkapcsolatban? Boldog? Ha megkérdeznénk a mennyei
Atyát, ő boldog lenne abban a szeretetkapcsolatban, ami te és közte van?

De vigyük tovább. Ne csak személyesen, hanem mint közösség: mit mondhat el
a mennyei Atya a pasaréti gyülekezet közösségéről a vele való szeretetkapcsolatban,
ami az imádságban is megmutatkozik? Amikor a pasaréti gyülekezetre gondol a meny-
yei Atya, lát bennünket, hall bennünket egyénként is vagy közösségben, akkor ez a
gyönyörűség, ez a boldogság töltheti be? Ha valaki nem pasaréti gyülekezeti tagként
van itt, hanem vendégként esetleg: amely gyülekezethez tartozol, mit érez a mennyei
Atya? És mit érez az Úr Jézus? És mit érez a Szentlélek? Olyan bátorító itt az igében,
hogy nemcsak a Fiú akart az Atyával lenni, hanem az Atya is akart a Fiúval lenni
ezen az egész éjjelen.

A válaszoknál azt is gondoljuk át, hogy amikor nem alvással töltöd el vagy töltöm
el az éjszakát, akár az egész éjszakát, akkor mivel? Ez olyan egyszerű. Mivel töltjük
az időt, amikor nem alszunk éjjel, hanem fenn vagyunk bármi miatt is? Most újra
hadd mondjam el, lehet azért is, hogy nem tudunk aludni, mert gyermek sír, az idős-

kor utolért és idős korban – úgy tudom – kevesebbet lehet aludni, mert valahogy nem kívánja annyira a szervezet. Vagy valami nagy fájdalom van, arra ébredünk föl és nem tudunk visszaaludni, mert nagyon fáj valami. Az is lehet, hogy nem is bírunk elaludni, pedig nagyon szeretnénk és hiába vesszük be az altatót, nem sikerül. Egy csomó negatív lehet, ami miatt mi nem tudunk talán egész éjjel aludni.

De az is lehet, hogy egész éjjel neten lógunk. Videójátékok. Amikor síelni voltam két barátommal a Jóséb-Basebet ifiből, az egyikőjük megmutatta azt a Youtube-csatornát, ahol a *Pamkutya* nevű két fiatalember különböző zeneszámokat játszik, énekel és kifiguráz sok mindent. Nagyon megdöbbenő volt, hogy a fiataloknak az életét hogyan mutatta be. Az egyik videóban – meg lehet nézni, aki szeretné: Pamkutya – bemutatták, hogy a fiatal egész éjjel a számítógépén azt nézi, hogy mások hogy játszanak videójátékot és ő követi, ő ezzel tölti az egész éjjelt. De aztán másnap menni kell dolgozni. És bemutatják, hogy hogyan nem bír dolgozni, mert egész éjjel nem aludt és akkor ő mindig szundikál és nem dolgozik. Aztán mikor hazamegy, akkor úgy érzi, hogy nem álmos és akkor megint egész éjjel nézi a többiek videójátékát. Nem tudtam utánanézni, mert nem is akartam most időt tölteni ezzel, hogy pontosan mi is ennek a neve angol nyelven, de a lényeg, hogy akkor megint egész éjjel nézem a videójátékot és akkor megint egész nap nem tudok semmit csinálni.

Eltölteni az időt valamivel. Egész éjjel. A hangsúly az, hogy amit szeretek. Akit szeretek és amit szeretek. Ha pedig nem tudunk aludni, akkor az a kérdés jutott eszembe, hogy vajon mit akarhat az Úr velem, amikor nem hallgatja meg talán azt a könyörgésemet, hogy: – Uram, segíts, hogy elaludjak! Talán sírva mondom neki, mert tudom, hogy nagyon kellene, de nem tudok elaludni. Ezt kérem is imádságban az Úrtól, de egyszerűen nem tudok elaludni. Akkor mit csináljon egy pasaréti hívó ember? Hogy teljen el az éjszakánk?

Én is már jártam így és ezért is ragadott meg engem az Úr Jézusnak mint példája itt a történetben, hogy lehet, hogy ő is fáradt volt egyébként, mert egész nap dolgozott, de most érzi annak a boldogságát, hogy társalkodás az Atyával. Az jutott eszembe, hogy akkor már nem az van, hogy imádságban is én inkább csak kérem, hogy: – Uram, segíts, hogy elaludhassak! Vagy: – Segíts, mert nagyon fáj! Vagy: – Miért sír a gyerek és miért nem marad csendben? És elkezdek dühöngeni imádságban és elkezdek a problémára koncentrálni. Nem vagyok boldog.

De lehet, hogyha elkezdem eltölteni az időt az Istennel való társalkodásban akár kimondatlan szavakkal is, csak gondolatban, mert sír a gyermek és fogom és próbálom altatni, de közben lehet, hogy beszélgetés az Istennel, akkor sok minden megváltozhat. Mert már akkor az Úrral való közösség lesz a hangsúlyos és nem az, ami éppen az alvatlanságot jelenti, éjjel nem tudok aludni.

Itt fontos, hogy nemcsak példa van előttünk Jézus történeténél, hanem az ő megváltó műve része. Akkor, amikor valaki egyáltalán nem az Úrral, hanem az Úr nélkül éli az életét, mert még ez jelenti számára a boldogságot, és ez egész éjjel is betölti. Főleg a fiatalok szoktak – azt mondják – manapság így, de idősek is megtehetik. Milyen nagy ajándék, hogy ebben lehet változni, ebből meg lehet térni. Lehet az Úr az első az életünkben. Ha pedig az éjszakai alvás problémát jelent bármi miatt is: vajon mit akar az Úr? Mert ő megtehetné, hogy segítsen elaludni. Még az altatót is talán bevettem, mert szükség van rá. Mit akarhat az Úr?

Jézus, amikor a megváltó művet elvégezte, milyen szeretetkapcsolatban lehetett a mennyei Atyával? Az „Elvégeztetett!” szó előtt kellett valamit azért átélnie az Úr Jézusnak a kereszten. Mert igen, az elején ezt mondhatta: „Atyám! Bocsásd meg né-

kik; mert nem tudják mit cselekesznek.” A végén: „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.” De azért ott volt három óra környékén: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” Tehát nincs közösség az Istennel. Nincs az, hogy boldog az Isten és a Fiú a kapcsolatában, hanem az Istentől való elhagyatottság szörnyűsége, ítélete. Ott nincs közösség az Úrral Jézus számára. Ez az ítélet. De ezért lehet Jézus által, az ő elvégeztetett váltságműve miatt nekünk, elveszett bűnösöknek szeretetközösség az Úrral.

Elveszett bűnösök – Ádám és Éva vétkeztek. Most a sorrendet tudatosan mondtam így. Nem Éva volt az első, Éva csak tettben volt az első. A bűn súlyának a valóságát Ádám elsősége mutatja, mert ő tudatosan vétkezett. És mit csinálnak, amikor az Úr szeretne velük közösséget ápolni még ott az Édenben, csak már elveszett bűnösök? Elbújnak. Dehogy akarnak ők beszélni az Úrral! Még látni se akarják az Urat. Illetve: az Úr nehogy meglásson bennünket. Szégyenérzet is van bennük meg bűntudat, de nem az Istenhez akarnak tartozni. Aztán mit csinál Ádám, amikor az Úr számonkéri? Dehogy vállal közösséget Évával! Már az sincsen: „Az asszony, akit mellem adtál...” – minden össze-vissza van. Nincs közösség se az Úrral, se a társammal, mert a bűn megrontotta. És jött az Úr Jézus és Megváltó lett, Szabadító lett. Vállalta mindazt, amit a bűn miatt kellett és ezért nekünk lehet közösségünk az Úrral és helyreállt a közösség egymással. A folytatás ezért lesz fontos.

A Zsoltárok könyvében a 3. Zsoltárban egy gyönyörű hitvallást olvashatunk. Azt írja a 3. Zsoltár felirata, hogy Dávid akkor mondta ezt az imádságot az Úrnak, amikor Absolon elől menekül. Absolon, a fia fellázadt ellene, meg akarta ölni és neki menekülni kellett. És Dávid egy ilyet mond a 6. vers szerint: „Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem.” Egész éjjel, ha akarna Dávid, imádkozhatna, hogy – Uram, őrizd meg a fiamtól, tarts meg engem! De most a hangsúly ott van, hogy nyugodtan lefeküdhöz, aludhat, tudja, hogy fel fog ébredni, mert az Úr támogatja őt.

Az üzenet miatt: Jézus váltságműve elvégeztetett, ezért nekünk még éjjel is lehet az Úrral szeretetközösségben lennünk, boldog szeretetközösségben. Pedig lehet, hogy aludni szeretnénk, mert másnap nagyon fontos feladat van, fontos döntések és jó lenne, ha kialudtak lennénk, de mégsem lehet. Vagy helyreáll a kapcsolatom az Úrral és most már nem a neten töltöm el az időt éjjel, hanem lehet, hogy alszom éjjel végre vagy imádkozom az Úrhoz éjjel is akár. Ez a zsoltár arra utal, a zsoltáridézet is, hogy ebben az Úrban bízhatom, szerethetem és ő engem támogat, megvéd. S lehet, hogy nem reggel ébredek fel, hanem éjjel, de tudom, hogy az Úr támogat engem. Mert a vele való közösségben ő így akar élni, ezt akarja megmutatni.

Jézusnak boldog közössége a mennyei Atyával való társalkodásban. A te meg az én boldog közösségem és mint közösségnek boldog közösség az Úrral Jézusért akár egész éjjel. És itt még nem neveztük meg azt, hogy valamiért imádkozni, hanem egyszerűen csak közösségben az Úrral.

A folytatásban látszik, egy 'és' kötőszóval kapcsolta ide a Szentírás: „és mikor megvirradt, előszólította az ő tanítványait és kiválasztott azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett...” – és felolvastam, hogy halljuk a neveket. Márk evangéliuma 3. részében ugyanennek a történetnek a leírásánál ezt olvassuk a 13. versben: „Azután felméne a hegyre, és magához szólítja, akiket akart; és hozzá mentek. És választotta tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni.” Itt nincs szó imádságról. Arról van szó, hogy felmegy a hegyre és magához szólítja, akiket akar a tanítványi sereg sok tagja közül. Például Lukácsnál olvassuk, hogy volt egy hetve-

nes tanítványi közösség is. Tehát minimum hetvenen biztosan voltak Jézussal ekkor, de sokkal többen a tanítványi sereg és ezekből tizenkettőt választott ki.

És Márknál ez is hangsúlyos: „hogy vele legyenek”, azaz a közösségre, hogy aztán majd kiküldje őket. A márki igének a hangsúlya tehát mutatja, hogy fölmegegy a hegyre, mert ki akarja választani a tanítványokat – most a tizenkettőre gondolva – és az is benne van az igében, hogy ezzel a tizenkettővel először ő közösségben akar lenni, hogy aztán majd küldje őket mint apostolokat. Lukácsnál pedig azt látjuk, hogy még mielőtt megtenné ezt a kiválasztó dolgot, előtte egész éjjel imádkozik és amikor megvirrad, akkor folytatódik az eseményleírás.

Ezek miatt mondható el, hogy Jézus egész éjjel eltölti az időt imádsággal az Atyánál és nem tudjuk, hogy miért imádkozott – nem is fontos –, de egy biztos, az ’és’ kötőszó jelzi, hogy kapcsolat van az imádsága, az Atyával való közössége és aközött, hogy közösségbe kerül a tizenkettővel, akik mellesleg feladatot is kapnak majd tőle. A kijelentésben kapcsolat van Jézus egész éjszakai imádsága és a tizenkettő kiválasztása között.

Ezért jeleztem, hogy ebben is van bátorítás nekünk. Én még úgy soha nem voltam, hogy egész éjjel imádkoztam volna. Olyan volt, hogy éjszaka hosszabb ideig imádkoztam, de akkor annak volt oka. Mindig volt valami ok, valamiért. Nekem is ezért ez az igei kijelentés abban bátorító lett és egy kicsit leleplező, hogy csak úgy az Úrral való kapcsolat miatt nem érné meg hosszabb időt az Úrral – ilyen értelemben – csendességben lenni? Csak akkor imádkozom inkább hosszabban, hogyha feladat van, imádkozni kell? Vagy szervezünk valamit és akkor megbeszéljük, hogy akkor abban az órában mindenki azért imádkozik? Ez olyan, mintha feladat lenne az imádság. Persze az is lehet, de a hangsúly ott van, hogy csak az Úrral való boldog közösség átélése miatt. Ez az Úrnak is fontos.

De ha ez tiszta, akkor jöhet a következő, hogy lehet, hogy vannak olyan fontos dolgok vagy akár nehéz dolgok az életünkben – Jézus életében is lehettek –, amikor a mennyei Atya úgy gondolja: szeretném veled megbeszélni ezeket. Én először a jegyzetemben úgy írtam föl, hogy: amikor mi úgy gondoljuk, hogy szeretnénk megbeszélni. De fordítva kell mondani. Minden az Atyától induljon, az Úrtól: most egy nagyon fontos dolog előtt állsz, beszéljük meg.

A Példabeszédek könyvében a 3. részben így olvassuk a Szentírásnak egy nagyon drága bátorító kijelentését, az 5-6. verseiben: „Bizodalma legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.” Nagyon érdekes a Károli-fordítás, mert nem azt olvastam, hogy: minden te utaidban ismerd meg őt, no majd akkor igazgatja a te útaidat. Így olvastam: „Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.” Természetesnek veszi. Egyébként a héber gondolkodásban ez a kifejezés is egyfajta felszólítás természetesen, de az egész szövegkörnyezet miatt: „Bizodalma legyen az Úrban teljes elmédből...” – szeretetközösség az Úrral. Teljes elménkkel – ott van az elménk, a gondolkodásunk. Egy fontos döntésnél jó lenne jól dönteni. „Bizodalma legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál” – azaz ne hagyj az Urat.

Mit csinál Jézus? Bizodalma van a mennyei Atyában teljes elmédből és Jézus támaszkodhatna a maga értelmére, hiszen ő tökéletes Isten és tökéletes ember. Ráadásul mint Isten, ő tudhatta, hogy kik azok, akiket majd kiválaszt. Egyébként mondta is: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.” Tehát megtehetné Jézus, hogy kihagyja az Atyát. De nem teheti meg, mert ő az Atyával való közösség-

ben akarja megélni annak az örömét, hogy: – Atyám, együtt döntjük el, hogy ki az a tizenkettő, akiket én is választok meg te is választottál. Mert másik helyen meg azt mondja Jézus, hogy akiket az Atya nekem adott, én azokat... Ma is egyébként a dél-előtti ígírdetésben milyen bátorító volt hallani, hogy kik azok, akik követhetik az Urat. Minden az Istentől, a Szentháromság Istentől indul.

Hiába vagyunk ott tehát, hogy fontos döntés Jézus számára, mert azért nem mindegy, hogy ki az a tizenkettő, akivel eltölti az azt követő időszakot. Fontos döntés, de a hangsúly mégis mindig azon van, hogy az én mennyei Atyámmal való közösségben az Atyám boldog legyen. Én nem akárkiket választok ki. Azokat, akiket megbeszél az Atyával. Megbeszélni az Istennel. Pedig ő tud mindent. De mint engedelmes, alázatos Fiú, ennek az örömét átéli az Atyával való közösségben, hogy az Atyával együtt döntünk.

Utoljára miben kellett választanod, fontos döntést hoznod? Most a fontos döntés itt az, hogy tizenkettőt kell kiválasztani a nagy tanítványi seregből. Fontos döntés lehet az nekem, amire lehet, hogy más felteszi a kérdést: – Emiatt izgulsz ennyit? Hát nem tudod eldönteni? – De el tudom dönteni. Nem olyan fontos kérdés ez, de mégis fontos, mert tudom, hogy fontos az én mennyei Atyámnak is.

Ezért hadd kérdezzem újra: mikor kellett utoljára választanod? De nemcsak a jók között, hanem a még jobbak között is. Mert rossz választás nincsen. Akkor hogyha mindig az Úrral való közösségben választunk. Rossz volt, hogy Iskáriótes Júdást is kiválasztotta az Úr Jézus? Az rossz volt? Ez most nehéz kérdés, igaz? De hát Iskáriótes Júdás – halljuk itt –, aki árulóvá is lett. Viszont az Úr Jézus és a mennyei Atya szeretete Júdás iránt is abban látszott, hogy ő is ki lett választva apostolnak, csak Júdás visszaélt a kegyelemmel. De a másik tizenegy sem volt tökéletes, mint Jézus. Ők is elveszett bűnösök voltak, de ők a kegyelemből éltek.

Testvérek, ha Istennel választunk, nincs rossz választás. Nem a körülmények döntenek el, hogy jó és rossz között választunk vagy két rossz közül kell választani. Amikor mi az Úrral együtt beszéljük meg – „bizodalma legyen az Úrban teljes elmédből...” –, a választás mindig jó, mert az Úr soha nem választ rosszat vagy rosszul. Csak az is lehet, hogy nehéz. Ezt azért kell kimondani, mert nem minden választás, nem minden az embertársakkal való közösségre vonatkozóan jó vagy könnyű. Van nehéz döntések és fontos döntések.

Gondoljunk arra, amikor végülis Józsefnek kellett eldönteni, hogy vállalja-e a menyasszonyát – aki már egyébként felesége volt az ókori zsidó szokás szerint, csak még nem éltek házasságot –, vállalja-e a menyasszonyát, hogyha már gyermeket vár. És valószínű Mária mondta Józsefnek, hogy a Szentlélektől van, csak ezt József nem akarta elhinni. Egy biztos, hogy József nem tudott aludni. Mert ezt olvassuk, hogy egyszer csak az Úr álomban megjelent: „Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az Úrnak angyala álomban megjelenék néki” – és ha este volt ez, akkor aludni sem tudott, mert magában gondolkodik, aztán egyszer csak elaludt és az Úr álomban szólt neki.

Ő nem imádkozott, hanem az Úr szólt álomban. Józsefnek nem volt könnyű választás, hogy Máriát vállalja-e akkor is, ha gyermeket vár. Csak aztán, mikor megtudta, hogy ez a gyermek a Messiás, akkor minden megváltozott egy pillanat alatt. Nekünk ma már az Úr nem álomban fog szólni.

Nekünk az Úr az ő Szentírásán keresztül Lelke által szól. De olyan adódhat mégis, hogy vagy nem tudunk aludni bármi miatt is, vagy elaludtunk, csak fölébredtünk valami miatt, bármi miatt is, de az Úrral való közösségben egyszer csak az Úr szól,

mert beszélgetni akar. És lehet, hogy egy nehéz, fontos döntést ott tudunk meghozni vele.

Én egy egyszerű példát hadd mondjak, munkahelyi példa hadd legyen. Amikor vasárnap prédikálni kell délelőtt, általában a pénteki nap az, amikor az Úrnak legkésőbb meg kell adnia azt, hogy mi legyen az üzenet. De ha nem adja meg, akkor bajban vagyok én is, mert akkor szombaton fogja megadni? Vagy majd vasárnap reggel? Pasaréti szószerkekre azért ritkán szoktunk úgy feljönni, hogy vasárnap reggel még nem tudjuk az üzenetet, tehát legyen egy hosszú ének és majd közben megadja az Úr. De már volt többször úgy, hogy pénteken még nem volt meg az igei üzenet. Igei gondolatok voltak, de hogy mi az üzenet vasárnapra... És többször megtörtént, hogy pénteken éjjel fölébredtem valami miatt, imádkoztam, hogy: – Uram, tudod, hogy nincs meg a vasárnapi üzenet! – és egyszer csak valami eszembe jut. A már addig átgondolt igékből vagy bibliai történetekből egyszer csak eszembe jutott valami.

És hiszem, hogy mindig az Úr juttatta eszembe és akkor az lett az igei üzenet. Azt még aztán ki kellett dolgozni, az ősi nyelven megnézni, olvasni a kommentárt is szombaton, ha van rá idő, ha nem, akkor szombaton este. De az Úr megadta, hogy éjszaka volt, fölébredtem és eddigre már megtanította, hogy nem kell aggódni, ha fölébredek ilyenkor, mert lehet, hogy az Úr ekkor adja meg az igei gondolatot. Ez nem egy nehéz kérdés. Persze én annak érzem, csak azért mégsem olyan nehéz, mert az Úr szereti a pasaréti gyülekezetet és itt meg szokta adni a gondolatot, az üzenetet.

Ennél sokkal nehezebb kérdések is lehetnek. Csak ebben a történetben az lett bátorító nekem is, hogy az egésznek a kiindulása, a Fiú és az Atya szeretetközössége, társalkodás a mennyei Atyával imádságban egész éjjel, ezt mi is átélhetjük, ez hatalmas kiváltság.

Remélem érezzük, ez nem azt jelenti, hogy akkor ma éjjel ne aludjunk, mert hát én is meg akarom csinálni, amit Jézus. Pontosan ellenkezőleg! Lehet, hogy csak egy percem lesz ma éjjel, mert olyan fáradt vagyok, hogy hazamegyek, leteszem a fejem és annyit mondok, hogy: – Uram! – és már alszom is. De akkor az az 'Uram!' lesz imádság egy egész másodpercig. De átélhetjük mi ezt a szeretetközösséget az Úrral egyénként és közösségként.

Amikor pedig nehéz, fontos döntések vannak, akkor különösen is megtapasztalhatjuk ennek az örömét. És akkor tudhatjuk, hogy akármilyen nehéz és fontos ez a döntés, az Úrral együtt, vele megbeszélve. E bűneset utáni világban lehet, hogy két rossz közül kell kiválasztani mégis azt, ami az Úr szerinti. De e bűneset utáni világban, ha kell, Isten még a rosszat is jóvá fordíthatja.

És mivel mi ezt hisszük, mert tudjuk, hogy az Úrnak minden lehetséges, így értjük meg, hogy Jézus a Gecsemáné kertben ezt mondta: „Abba, Atyám! Minden lehetséges néked.” Tudjuk a folytatást: „Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te.” Még Jézus is átélte ezt.

Ezzel akartam befejezni az igei üzenet kifejtését, hogy lássuk, hogy mindenben ott van Jézus példaként, de nemcsak példaként, hanem megváltó, megtartó Úrként, hogy mi is átélhessük ezt, amit ő: egész éjszakát eltöltötte az Istennel való társalkodásban, azaz imádkozásban.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, szeretnénk megköszönni neked, hogy a szüleink, nagyszüleink vagy dédszüleink már kicsi gyermekkorban is tanítottak minket imádkozni. Köszönjük azokat a betanult imádságokat is, amiket akkor mondhattunk vagy

AZ ATYÁVAL KÖZÖSSÉGBEN EGÉSZ ÉJJEL

a Miatyánkot, amit mikor életünkben először mondhattunk el. És hálát adunk, hogy ezeken túl milyen gazdag lehetőségünk van nekünk is, ami az Úr Jézusnak adatott: veled szeretetközösségben nappal vagy éjjel, akár egész éjjel is. És köszönjük, hogy ebben a szeretetközösségben csakugyan mi is kifejezhetjük, mennyire szeretünk téged, mert te előbb szeretted bennünket.

Bocsásd meg, kérünk, amikor nem te töltötted be az életünket, nem benned kerestük az igazi boldogságot, hanem valakiben vagy valami másban. De olyan nagy ajándék, amikor ebben is helyreállítottál bennünket.

Urunk, ha valakinek most közöttünk ismeretlen az, hogy veled boldog közösségben lenni, a hallott ige munkálja benne a veled való találkozásnak az örömét, lehetőségét most.

És arra kérünk, hogy nemcsak egyénként, hanem mint közösség is hadd tapasztaljuk meg ezt az örömet. Illetve hadd tapasztaljuk meg annak az örömét, amit te érzel, amikor látsz és hallasz bennünket a közös imádságaink során itt a gyülekezetben is.

Magasztalunk, Urunk minden jó döntésért, amit veled hozhattunk. Köszönjük azt a szabadítást, amit a rossz döntések idején adtál nekünk mégis.

És áldunk téged, hogy abban is erősítettél most és bátorítottál, ha kell, vigasztaltál, hogy veled megbeszélve akármilyen nehéz is egy-egy döntés, választás, tudhatjuk, hogy minden a javunkat szolgálja. Ha akármelyikünknek éppen most van fontos kérdés az életében, köszönjük, Urunk, hogy ahogy Jézus is, ő is veled beszélheti most ezt meg.

Istenünk, magasztalunk, hogy te már a földi életben ilyen boldog közösséget adsz nekünk. Milyen lesz majd az örökkévalóságban, ahol már semmi nem lesz, ami ebben a világban a bűneset utáni körülmények miatt nehéz lehet.

És hadd magasztaljunk téged, hogy az Úr Jézus mindent vállalt és hogy így végeztetett el a mi megváltásunk. Köszönjük az ő példáját, de még inkább az ő megváltó személyét.

Urunk, hadd imádkozzunk most is hozzád népünkért, vezetőinkért, a kárpátaljai magyarokért, ottani hívő testvéreinkért. Látod, hogy számukra milyen nehéz a körülmény. Kérünk, adj megoldást. Köszönjük, Urunk, hogy ezt is kérhetjük egyáltalán tőled.

Imádkozunk a beteg testvéreinkért, akiknek talán még imádkozni is nehéz a fájdalom miatt. Köszönjük, hogy te jól tudod, hogyan akarod nekik is adni az elég kegyelmet, a gyógyítást, a szabadítást. Köszönjük, Urunk, hogy az Úr Jézus a betegségeinket is hordozta.

Arra kérünk, hogy amikor egymásért is imádkozunk vagy odamegyünk valakihez, aki nagy bajban van és együtt imádkozunk, akkor is mindig a veled való boldog közösségen legyen a hangsúly, ebben bátorítsuk egymást, vigasztaljuk. És köszönjük, hogy utána mondhatjuk a kéréseinket, könyörgéseinket, hálaadásunkat, dicsőítésünket.

Köszönjük, hogy annyi módon magasztalhatunk mi téged, lehetünk Isten engedelmes gyermekei, élhetjük át ezt a csodát, amit az egyszülött Fiú: társalkodunk az Istennel, a mennyei Atyával.

Hallgasd meg ezért imádságunkat most is, Atyánk, Jézus nevéért.

Ámen.